

Hayal Üstü

– Ahmet Çabuk · 15 Mayıs 2019

Hayal-üstü

Sancılar biriktirmişim gönlümün artezyen kuyusunda... Hüzün sarnıcından kova kova keder çekmişim. Gözlerimin rengini bırakırken silinmiş satırlara, nikotin tiryakisi nemli sözler karalamışım... Hasta etmiş hislerimi rutubetli ayrılık dizeleri, kalp gözüm renk körü olmuş sahte gökkuşağına bakarken... Bir enkazın altında bulduğun ben, savAşk meydanında mağlup olmuş, ölü şiirler arasında yatan bir şairim... İlk olarak umut cep kemi kaybettim, sonra sabrımın kaleleri düştü, tahammül taarruzu da durduramadı bozgunu ve ben harf harf kaybettim a'dan z'ye her şeyi...

Biliyor musun, ilk ihaneti 8 yaşında tattım! Sümüklü bir veletin kırmızı elmasına kanmıştı yavuklum (!), artık oyun arkadaşım değildi, yüzüm kızara kızara elini tutamıyordum. Dansa davet oyununda beni kabul etmiyordu, çünkü o kırmızı güzel elmalar artık günlük geliyordu yeni gözdesinden. Sonra 12 yaşında bir sinema biletine tercih edilirken, lisede dönem sonu aşkımı yaz tatiline kurban ettim ve üniversitede; ay sonunda bile hala parası bitmeyen bir züppeye... Sonrasında hissizleştirdim sanırım, dört kurşundan sonra hislerim ölmüş olmalı ki; acı birer tebessüm faturası kestim diğerlerine; şaşırmamış tek kaşı kalkık bakışlarımda...

Kalbimin kırıklarını toplayıp geldim işte sana, çabası karşılıksız şiirler yazmaktan patlamış avuç içlerim, kurşun gibi bir kalem tutmaktan kabarmış nokta nokta... Virgülsüz ihanetler ve ünlemler ayrılıklar anlatırken, dilimin pelesenki çürümüş ve çözülmüş gözyaşımın uçkuru... Hak edene etmeyene, yasak demeden haram demeden akıtır olmuş vebali sayısız damlaları... Bir harf isyanında tanıdım oysa hayatın hecelere ayrılmış yüzünü, bir imla hatasında fark ettim düşüklüğünü ve bir anlatım bozukluğunda anladım bir anlamı olmadığını...

Bedenine şiir yazılmış kahpe sayfaları çıkar hayatımdan, bir gülüşe bahşiş verilmiş satırları ya da mevsimlik heveslere sunulmuş kıtaları. İpini çek boynuma yafta gibi asılan ne varsa... Son sürat çarp hayatın gerçeğine, patlat gururumun hava yastıklarını ve bırak ön camdan fırlasın kemerin tutamadığı ne varsa... Tamiri mümkün hasarlarım, tahrifi yüksek ama tarifi imkansız acılarımı gizlesin... Kalbimde ne kadar isimsiz mezar varsa yakalım hepsinin cesedini, bir Fatih'a'yı bile kurban edelim...

Al bütün şiirlerimin vesayetini çünkü şunu çok iyi anladım ki, ben senin için şair olmuşum... Yazdığım her satır seni aramak içinmiş, her ayrılığım sana yaklaşmak için, her ihanet sana sadakatim için ve her elveda, merhaba'na atılan bir adımdır... Sen artık yazan kalemim, sen susan dilimsin. Kıs vanasını sözlerimin ve yak kınasını sana verdiğim sözlerin. Tellî duvaklı şiirler yazayım sana, helal cümleler kurayım. Annemin beyaz tülbentine

sarayım temiz düşlerini, gümüş suyuna batırayım kararmış kararsız sözlerimi ve ne olur artık arkasında durabileceğim şiirler yazayım...

Farkındayım, seni anlatacak bir lisana vakıf değilim ama kalbimin ucuna kadar gelmiş sözleri izin ver dökeyim rüzgar değmemiş eteklerine... Bir gülüşünü anlatayım saatlerce ya da gözlerine yazılamayacak şiirleri sıralayayım. Tek bir gamzenin içimde nasıl bir boşluk yarattığını ve her seferinde kollarımı açıp kendimi nasıl bıraktığımı anlatayım.

İkindi ışıkları saçlarına sarılırken bir akşam üstü sözleşelim ve gerçek üstü bir yemin edelim. Altı üstü bir hayal değil bunlar; sen varsan içinde hepsi hayal-üstü..

İşte bunlar var ya... işte bunlar hep şiir...Bir kelimelik ömre bedel yokluklarla sınaama beni, varlığının sinesine çek. Dünden kalma hüzünleri peygamber devesinin başında tut, ey yürek alfabetesinin söylenemeyen şiiri, ne söylenir daha bilmiyorum, uçuşan eteklerinde gezen eskimemiş bir kahkaha daha patlat zamana... Eęer tırnaklarımdan beynimin en ücra köşesine kadar senden başka bir şey varsa vur beni, bir ata karşılık krallığını teslim eden kraldan ne farkım var benim...

Sana geldim dönüşü olmayan yollarda kanarken ayaklarım, bahtsız gönlümün en gecikmiş acısı, yalnızca sana geldim, dokunsun ellerin ellerime, ne bir ruh sarhoşluğu ne geçici bir heves... Ey dört mevsim, ey güneşin en yakıcı sıcağı, şimdi hangi sigara dindirir acımı, hangi sönmüş izmarit titretir yüreğimi senden başka... Aç gönlünün kapısını, olmayacak duaya amin demişliğimi al içeri... Vur yüzüme sensizliğimi, devir üstüme tüm bakışlarını ve çevir namlusunu gözlerinin doğrult aşkımin şakağına! Sen; z/amansız şiirlerimin en güzel mısrası... İçimin en içli yarası; açık sözlerimin kapalı zarfı ve sen ey üşümüş hayallerimin çırası; miş'li geçmiş zaman artık tüm acılar, çünkü şimdi artık mutluluğun sırası...

Ahmet Çabuk